

Napláng és lavina

Torok Csaba

Szerettem mindegyiket,
sokkal mélyebben és emberibben talán,
mint ahogy érezhették és híhatték volna;
és ugyanúgy szeretem majd az elkövetkezőket
az agy- és egysejtek minden szabályszerű újjászületése után.
Azt mondják,
a szerelem gazdagítja, melegíti a rideg valót —
én mégis mindinkább úgy érzem, kifosztott, kérgesedő Nap
[vagyok.

Minden belőlem-szakadt szerelem-bolygóval
(amelyek azután egyenként is sorban kihűlnek)
és minden egyes nehéz fordulattal napfoltosabb, hidegebb leszek.
A rettegett naplángok is már csak a halálraitélt utolsó lázadásai.
Azután a fényt majd én is mástól lopom, és ragyoghatok, hiába;
élőket már nem hevíthet szeretetre kölcsönkapott sugaram...
Különben, úgy érzem, nem egészen pontos ez a költői elmélet,
hiszen az űrben a bolygótlan, meddő napok is kiégnek!
Jobb lenne hát, ha — mondjuk — lavinának titulálnám magam...
A forgás következménye, lám, itt is ugyanolyan!

Leccsapja testemet, a légnemű, buta tisztaságot
az örökös erő-vihar egy messziről csábító, napfényben tündöklő,
de szükségszerűen fagyos hegycsúcsra: tehetetlenségtől súlyosan
hullok szűz-fehér hóra.
Elenyésző lényem a rideg szeretkezéssel nagyra nő:
minden fehér, hozzámragadó pehely le, a földközpontra felé terel.
Megállni — meredek sziklafalon — nem lehet...
Gördülök hát! Újabb olvadó öleléssel tapadnak rám újabb
[szerelmesek.

Érdekesnek, de értelmetlennek találom
aláfutó utazásom...

A hazug érzelmekkel egyre vastagszik, nő s hűt kegyetlen
hótakaróm — halálburkom.

Ellenszegülnék... — lehetetlen: ön működő kerék

[lettem

Ölelek s ölelek, továbbra is, menthetetlen.

És jogos reménnyel hív, vár lenn a völgyben

hitpusztító pusztulásom;

idegen tömegem, lehet, életet vesz:

talán nemcsak az enyémet,

lehet, hogy szerelmeim valakit majd eltemetnek.

(Gyilkos leszek, már látom előre!)

En nem akartam... De — ember lettem!

Maradhatok-e hát büntelen?

Nem akartam — s megszülettem...

De én ma már ezt sem bánom: remény is vonz.

Lenn a völgyben tavaszi patakok csámcsognak majd roncs-

[hullámon,

gyerekes derűvel marják szét dermesztő szeretteimet...

S akkor majd — tőlük szabadítva — új életre éledek!

Patak, folyó, tenger s vihar, újra forgassatok,

megtisztítva, lehiggadva, új hegycsúcsra szórjatok!

Noviszád 60 12 18

